

finantfiel Betydning paa de enkelte Punkter, men lægges de fommen, gibe de en ikke ubetydelig Medgang paa det samlede Budget, og det er der ikke Grund for dette Thing i og for sig til at være med til. Der fordres jo dog hvert Aar forøgede Udgifter paa Budgettet, baade fra dette Thing i sin Helhed, og fra dets enkelte Medlemmer. Og man gaar jo dog lettere til Udvidelser, naar man har Balance og Overftud, end naar man har Underftud paa Postvæfenets Budget; det har jeg antydet tidligere, og det ftal ogsaa komme til at vife fig i Praxis senere. Uftaa, jeg vilde onfte, at man vilde lade dette være. — Et æret Medlem (E. F. Larsen) kom ind paa Søndagsporto. Det ærede Medlem var faa beftedt, at indftrenke fig til Søndag Eftermiddag. Det har jeg ikke Noget imod, thi der udbringes ikke Post Søndag Eftermiddag, og faa er det jo ganfte overflødig. (Modfigelfe fra E. F. Larsen). Nei, der udbringes ikke Post Søndag Eftermiddag — jeg beber om Forlædfe, kun Morgen og Formiddag (E. F. Larsen: Saa Formiddagen med!) Ja, det ærede Medlem giver pludfelig et Hop op paa høiere Onfter; jeg holder mig til, hvad der blev fagt, og det tror jeg ikke er berettiget. Jeg maa dog bemærke, at hvad det ærede Medlem fagde, det er Noget, man flet ikke kan gaa ind paa, nemlig, at naar en Mand venter, at hans Brev ftal ankomme et Sted om Søndagen, ftal han fætte 5 Dre extra paa (E. F. Larsen: Hvis han vil have det udbragt.) Ja, alftaa enhver Mand der skriver her i Landet Fredag eller Lørdag, efter fom han nu er nærmere eller fjærnere, ftal hver Gang forft tage under Overveilfe, om det Brev kan ventes at komme til fit Beftemmelfesfted om Søndagen, og i faa Fald fætte extra 5 Dre paa. Jeg tror ikke, det er praktift. Jeg interefserer mig ogsaa for Søndagsfreden. Jeg vil dog bemærke, at blandt de Stater, jeg har med at gjøre, Post-, Telegraf- og Jernbanevæfenet, er Postetaten ubetinget bedft ftillet om Søndagen. Da ligger Postvæfenet i Reglen ftille. Der kan maaffte finde enkelte Indleveringer Sted paa Kjøbenhavns andre Stationer i enkelte Timer. Men det er kun undtagelfesvif.

Jeg ftal nu gaa over til Vædringsforflagene, og jeg antager, at jeg kun lettere behøver at berøre de Vædringsforflag, der ere ftillede af mig, og om hvilke der er Enighed i Udvalget. Jeg ftal faaledes kun gjøre en lille Bemærkning til Vædringsforflag under Nr. 3. Jeg antager, at Meningen maa være — og det henftiller jeg til den ærede Ordfører — at det ftal være et til

Adreffaten beftemt Brev. Dette er vift Meningen med Underædringsforflaget, og jeg ftal førge for, hvis den ærede Ordfører ikke huffer det, at Forflaget faar den Redaktion ved en senere Behandling. Væde Medlemmer vilde fe, at jeg ved Vædringsforflag under Nr. 4 har imødekommet et her i Thinget fremftat Onfte om Forfendelfe af Trykfager med Blade, dog indenfor viffe beftemte Grændfer. Som beftendt er det nu kun tilladt at fende Trykfager, der ere Fortfættelfe af en beftemt Text mod en lav Porto ved at indlægge dem i Tidender og Tidfkrifter, naar de ikke veie over 25 Kvint. Jeg tror, det er praktift at komme til den Ordrning; men det ærede Udvalg har ftillet et Forflag om, at de tre Stykker ftulde famples til Et. Det forekommer mig at være anfueligere at have dem i tre; men hvis man vil have dem i et Stykke, har jeg ikke Noget derimod. Vædringsforflag under Nr. 6, fom den ærede Ordfører gif faa let over og betragtede fom et ufkyldigt Forflag, er et andeles uantageligt Forflag. Forflaget gaar ud paa, at Postvæfenet ftal give fig af med at drive Handel med fremmede Frimærker, ftal være forfnyet med Alverdens Frimærker og fælge til dem, fom maatte onfte det. Det kan være en paffende Stilling for en Begjællere at fælge fremmede Frimærker, for en Boghandler at fælge Frimærker til Liebhabere, og for Kunsthandlere at fælge til Samlere. Men for Statens Postvæfen er det et urimeligt Paalæg, at det ftal give fig til at handle. Endnu værre er det, naar man fer, hvorledes det er motiveret i Betænkningen. Det er ligefrem en Handelsforretning, fom ftal drives. Der ftaar nemlig: „Muligvif burde det være Posthufene tilladt at kjøbe fremmede Frimærker af Private for en ringere Pris end den, hvorfor de atter folgtes, f. Ex. et enkelt franft 5 O's Frimærke kunde kjøbes af Posthufene for 3-4, men fælges for 5 Dre. Prifen maatte fættfaaledes, at Forhandlingen gav i det Mindfte faa stort Overftud, at derved Udgifterne med Anftaffelfen og Regnskabsførelfen fuldftændig dættedes. Statskaffen maatte intet Tab have af at forhandle fremmede Frimærker, men fvarere Indtægt, med mindre man vilde lade denne tilflyde Posthufene paa Grund af den forøgede Uleilighed. De Herrer vilde fe, at derefter ftal Postvæfenet til at være Handelsmand; det gaar ikke an. Jeg maa rigtignok betragte det fom et meget ubetimeligt Forflag. Selvfølgelig kan Postvæfenet give fig af med at handle, det kan handle med Frimærker, Blanketter, Konvointer o. f. v., men kun forfaavidt det fter i